

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VOLLEDIG VOLZET!

Een vakantiehuiscomedie

door

Do van Ranst

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3339

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **VOLLEDIG VOLZET!** op te voeren moet de naam van auteur **DO VAN RANST** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/043
ISBN- 978- 90-385-14093

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Do van Ranst
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(8 dames – 5 heren)

WINNIE, de dienstster van Villa Vanilla die de gasten verzorgt. Type: een jongere vrouw met een sterk karakter. Laat zich niet snel van de wijs brengen. Ietwat nonchalant in haar doen en laten. Heeft de onderstaande bezoekers goed in de hand. Kan soms ietwat bruto zijn, maar komt daar alleraardigst mee weg. Ze praat soms honderduit.

ALFRED VAN MOSSELVELDE, de opa van het ‘eerste’ gezin. Type: vriendelijke oudere man die, qua opvattingen en handelingen, wat in de hippietijd is blijven steken.

AMANDINE VAN MOSSELVELDE, de oma van het ‘eerste’ gezin. Type: idem als haar Alfred. Alfred en Amandine zijn het schoolvoorbeeld van een erg goed koppel.

LILIAN PARELSNOER, de zus van Amandine.

JEF PARELSNOER, de man van Lilian. Softe kerel die buigt naar wat zijn vrouw vindt en wil.

HELENA VAN MOSSELVELDE, de dochter van Amandine en Alfred. Dame van middelbare leeftijd. Overbezorgd type dat snel van haar melk is. Huilerig. Minder sterke persoonlijkheid dan haar ouders. Doet wel meer uit de hoogte en vindt, bijgevolg, het vriendje van haar dochter niet goed genoeg.

HERMAN, haar man. Een veertiger. Brave vent.

SIEN, de dochter van Helena en Herman. Twintiger die altijd kort gehouden is, maar nu, door haar lief, wat vrijgevochten lijkt te zijn.

STEF, haar vriendje.

SUZANNE APPELMANS, de dame van het ‘tweede gezin’. Een doorsnee dame die met haar man hun twintigste huwelijksverjaardag komt vieren. Misschien een beetje naïef omdat ze al jaren niet doorheeft dat haar man haar met de huishoudster bedriegt.

PEER APPELMANS, haar man. Hij is niet zo blij met de twintigste huwelijksverjaardag. Hij vindt het geen reden om te vieren. Dat heeft eigenlijk niet eens iets te maken met de huishoudster, Bonny, die achter zijn veren zit en hoopt dat hij zijn vrouw voor haar laat zitten. Maar zo is Peer niet.

BONNY, de nanny van de Appelmansen, toen hun kinderen nog kind waren. Ondertussen let Bonny op de grootmoeder die inwoont. Maar Bonny woont eigenlijk alleen maar daar om dicht bij Peer te zijn.

ODETTE, de moeder van Suzanne. Ze is oud en bijziend en loopt met een stok. Ze wordt tegen wil en dankt ‘verzorgd’ door Bonny. Odette treurt om haar overleden man die ze ’s nachts soms tegenkomt in zijn blauw-rood geruite pyjama.

DECOR

De woonkamer van het vakantiehuis ‘Villa Vanilla’: een chique kamer met salon, tafel en stoelen, een kast met ‘barkast’ erin. Tegen de achterwand 3 deuren: de ‘linkse’, de ‘rechtse’ (allebei met erachter een ‘ingebeelde’ trap naar boven) en de middelste deur, naar de keuken. Een staande spiegel tussen twee deuren. Zijkant: de in- of uitgang (hoofddeur naar buiten).

KORTE INHOUD

Een vakantiehuis en een dienst, Winnie. Een familie komt er het weekend doorbrengen, maar een andere familie ook. Een dubbele boeking dus. Een flinke fooi doet Winnie beslissen om de twee families op hetzelfde moment in het vakantiehuis onder te brengen. Met wat creativiteit hoeven de families elkaar niet eens tegen het lijf te lopen. Alhoewel... het zijn niet de meest doorsnee families. De ‘Van Mosselvelden’ hebben allemaal ‘iets’ van belang te melden aan hun familieleden, maar dat schiet flink in het verkeerde keelgat om tal van redenen. De andere familie, de ‘Appelmansen’ hebben iets te vieren, maar een oude, halfgare oma mét nanny maakt het niet makkelijk. Bovendien is iedereen, welke familie dan ook, met één ding bezig: de liefde. Of op zijn minst de zoektocht ernaar.. Uiteindelijk kruisen de paden. Of wat dacht je? En uiteindelijk zijn het de mannen die het moeten ontgelden. Of toch niet? Het is aan Winnie om, hopelijk, op tijd in te zien dat een fikse fooi ook een dure rekening zou kunnen betekenen...

Scène 1

Winnie – Alfred - Amandine

(Muziek. Licht aan. Winnie, de dienstster van het vakantiehuis, ligt op de bank te slapen. Op de salontafel staat een fles drank, een glas, etensresten, boekjes, kranten, een bh, een zak chips, ... Er wordt gebeld. Winnie blijft snurken. Er wordt gebeld en op de deur geklopt. Winnie wordt wakker, kijkt de kamer rond, terwijl ze stilaan bij haar positieven komt. Er wordt gebeld, geklopt. Dan realiseert Winnie zich dat ze de deur moet openmaken. Muziek fade uit.)

WINNIE : Oh ja, da's juist. Oh nee, oh nee... ik heb hier geen zin in! *(tegen zichzelf)*
 Komaan Winnie, zet u schrap, doet wat ge moet doen. Doe waarvoor ge betaald wordt, maar ruim eerst uw rommel op. *(Ze gaat staan en dan weer zitten. Snel.)* Ja, Winnie. Dat zal ik doen, Winnie... pff, 'k heb geen goesting!
 Oh, Winnie denk aan het geld. Ge hebt het nodig. Anders gaat ge nooit een eigen huis kunnen kopen en een auto en een microgolfoven, zelfs gene slazwierder!

(Er wordt weer gebeld, geklopt, gebeld.)

Ja-ah, ik kom eraan! *(Dan gaat ze weer staan en gaat naar de keuken, komt weer tevoorschijn met een vuilbak en schuift al de rommel van de tafel in de vuilbak. Ze zet die weer weg in de keuken en loopt vervolgens, haar haar en kleren fatsoenerend, naar de voordeur, maar ter hoogte van de salontafel ziet ze haar bh nog liggen, neemt die op en gaat ermee naar de middelste deur en gooit die erachter. Dan naar de voordeur die ze opent.)*

AMANDINE : Zeg, wist u niet meer waar de voordeur was of zo?

ALFRED : Ge moest gewoon in de richting van het geluid van de bel en ons geklop komen, juffrouwke.

WINNIE : Ja, sorry, maar ik heb een kater en...

AMANDINE : Wat?

WINNIE : Afijn, ik bedoel een kater. Een mannelijke kat. Allé, een poes, maar dan met klo...

AMANDINE : Ja ja, 't is goed. We verstaan u. Maar mogen wij nog binnenkomen, juffrouw?

WINNIE : *(laat haar schouders hangen. Doodeerlijk)* Als het echt moet, ja...

ALFRED : Wablief?

AMANDINE : Alfred, wij zijn hier precies niet welkom.

WINNIE : Maar jawel, maar ja, 't is... *(herpakt zich)* Oké, goedemiddag, kom binnen, mevrouw en meneer...

ALFRED : *(komt met zijn vrouw binnen. Ze hebben koffers bij.)* Van Mosselvelde.

WINNIE : *(begint hard te lachen)* Van Mosselvelde?

AMANDINE : Ja, Van Mosselvelde. Valt er wat te lachen, juffrouw?

WINNIE : Ah nee, 't is dat ik dacht dat mosselen niet op de velden groeien. Ik stel mij daar dan van alles bij voor. Zo mosselen op een stengel, die je dan kan plukken en in een vaas zetten. Afijn, dat is toch grappig? *(merkt dat Alfred en Amandine het minder grappig vinden)* Ahum, mevrouw en meneer Van M... *(lacht)* M... Mosselvelde, welkom in Villa Vanilla! *(neemt de koffers nogal hardhandig uit Alfred zijn handen en neemt de deur naar boven, LINKS. Ze verdwijnt.)*

(Amandine en Alfred kijken haar sprakeloos na en dan naar elkaar. Winnie steekt haar hoofd door het deurgat.)

Komen jullie nog?

ALFRED : Naar ... ?

WINNIE : Naar boven.

AMANDINE : Naar boven?

WINNIE : Ja, naar boven want beneden is de kelder.

ALFRED : Maar kunnen wij niet eerst eventjes op adem komen, hier op het gelijkvloers, in het salon. Een aperitiefje drinken of zo?

WINNIE : Nee.

ALFRED + AMANDINE : Nee?!

WINNIE : Nee, ik bedoel... Ja.

ALFRED : Ah, voila. *(zonder zijn vrouw aan te kijken)* Wat drink jij? *(wil naar de kast lopen)*

WINNIE : *(is ondertussen terug in de woonkamer gekomen)* Oh, doe mij maar een sherry of een portoke.

ALFRED : Ik had het tegen mijn echtgenote.

WINNIE : Ah, pardon. Maar, euh... het is eigenlijk de bedoeling dat u dat boven doet. Niet beneden.

AMANDINE : Zeg, meisje...

WINNIE : Winnie.

AMANDINE : Winnie?

WINNIE : Dat ben ik. *(Maakt een buiging en zegt dan heel ingestudeerd)* Winnie, ik ben het dienstmeisje van Villa Vanilla en sta 24 uur op 24 uur tot uw dienst, behalve op zon- en feestdagen want dan ga ik ons ma bezoeken. Die woont vier dorpen verderop in het zothuis en als ik mij niet laat zien denkt ze direct dat er iets met mij gebeurd is.

ALFRED : Heu?

WINNIE : De laatste keer dat ik niet kwam opdagen heeft ze duikers ingehuurd om op de bodem van het meer naar mij te zoeken. Dat heeft haar veel geld gekost. Ik stond er nota bene zelf op te zien en vroeg mij af: tiens, wie zijn ze nu aan 't zoeken. *(lacht om de situatie)*

AMANDINE : Zeg, heb jij ze wel allemaal op een rij?

WINNIE : Daar bestaat twijfel over, mevrouw Mosselbank.

AMANDINE : Veld!

WINNIE : Afijn, als ik op mijn moeder lijk, staan ze allemaal los in mijne kop.

AMANDINE : Is dat mens er zo erg aan toe?

WINNIE : Zeker weten. Met wat geluk komt ge ze hier nog tegen van 't weekend, want soms ontsnapt ze. Ze is oud, heeft een bril op, loopt met een stok en begint tegen iedereen te praten, zelfs tegen de vuilbakken in de straat. Afijn, ge kunt er niet naast kijken.

ALFRED : Dat is allemaal goed en wel, maar, als ik het goed begrijp moeten wij boven ons aperitief nuttigen?

WINNIE : Ja, in de badkamer.

AMANDINE : In de badkamer?

WINNIE : Herhaalt u altijd alles wat ik zeg?

AMANDINE : (*erg boos*) Nu moet u eens goed luisteren, juffrouw Winnie, ik laat mij niet belachelijk maken door een wicht als gij waar een serieuze hoek af is. Begrepen?

WINNIE : Begrepen, mevrouw Mosselveld.

ALFRED : Afijn, goed, dan gaan we naar boven... Zeg, maar waarvoor dient het salon dan?

WINNIE : Dat is voor 's avonds. Voor u is het salon geopend van ... (*neemt een briefje uit haar broekzak en leest voor*) 18 uur tot 20 uur 30.

AMANDINE : Wij mogen niet meer dan 2 uur en een half in het salon van het huis dat wij huren om een weekend in door te brengen? Weet u wat ons dat kost? Dit is het duurste vakantiehuis waar wij ooit naartoe zijn geweest!

WINNIE : Altijd de kleine lettertjes lezen, mevrouw.

ALFRED : Wablief?!

WINNIE : (*luid, alsof hij het echt niet gehoord heeft*) Altijd de kleine...

ALFRED + AMANDINE : Ja, we weten het.

WINNIE : Ah? Awel, wat is dan het probleem?

(*Er wordt aangebeld.*)

ALFRED : (*tegen Amandine*) Dat zullen ons Helena en hare sul zijn.

AMANDINE : (*vindt het nogal ongepast wat haar man zegt in het bijzijn van Winnie*) Alfred, alstublieft!

ALFRED : Pardon, dat zullen ons Helena en haar (*nadruk leggend*) 'toegewijde echtgenoot' zijn.

WINNIE : Komen er nog mensen misschien?

ALFRED : Misschien? Ah natuurlijk. De hele familie komt.

Scène 2

Winnie – Alfred – Amandine – Lilian – Jef

WINNIE : *(laat haar schouders hangen)* Oh, nee! Ik heb hier geen goesting in!*(Winnie gaat met neerhangende schouders naar de deur en laat een man en vrouw binnen. Het zijn de zus van Amandine en haar man. (Dus niet haar dochter en schoonzoon))*

Ik zou zeggen, kom binnen, wees welkom, maar ik weet het nog zo niet. Dus: kom gewoon binnen.

JEF : Ah, dank u wel. Dat ziet er goed uit. *(kijkt van kop tot teen naar Winnie)*

LILIAN : Jef, houd uw ogen in uwe zak!

AMANDINE : Ah, 't is mijn teerbeminde zus en hare zot. Euh, Jef.

WINNIE : Ah, dus dit is niet de sul?

LILIAN : Pardon?

WINNIE : Ja, mevrouw zei net iets over 'ons Helena en hare sul'.

AMANDINE : *(gebiedend)* Laat maar, Winnie! *(tot Lilian en Jef)* Ja, ik dacht dat het ons Helena ging zijn met hare... man. Afijn, de Herman.

WINNIE : Dus, die komen ook nog?

AMANDINE : Is het gepermitteerd?

WINNIE : Wat kan ik zeggen? *(Haalt haar schouders op en gaat naar de keuken.)*

LILIAN : Wat voor een is dat?

WINNIE : De dienstster van de Villa.

JEF : Mij mag ze zoveel bedienen als ze wilt!

LILIAN : Jef, hou uw kop en draag onze koffers naar boven.

ALFRED : Ja, want in feite mogen we hier niet zijn. We mogen maar tussen zes uur en half negen in het salon komen.

LILIAN : Wat?

ALFRED : *(imiteert stem en/of houding van Winnie)* Je moet de klein lettertjes lezen hé, Lilian.

LILIAN : Bon, wij gaan ons koffers naar boven brengen. Afijn, 't is te zeggen: Laten

brengen. *(tot Winnie)* Diensterke, u brengt ons bagage naar boven?

WINNIE : *(die net uit de keuken is gekomen)* Graag, mevrouw... euh...

LILIAN : Parelsnoer, Lilian Parelsnoer.

(Winnie kan haar lach amper onderdrukken.)

Is er iets grappig, juffrouwke?

WINNIE : *(nog steeds de lach onderdrukkend)* Nee. Alleen... ik zit hier met de familie Van Mosselvelde-Parelsnoer. *(ze neemt de koffers vast die Lilian en Jef meedroegen en gaat hen voor naar boven, langs de linkse deur. Als Lilian en Jef niet onmiddellijk volgen, komt ze uit de deur kijken.)* Is het voor vandaag?

(Lilian en haar Jef gaan, onder de indruk van de houding van Winnie, af. Amandine en Alfred kijken de kamer rond.)

AMANDINE : Bon, Alfred, wanneer gaan we het zeggen?

ALFRED : Als iedereen er is hé, Amandine.

AMANDINE : Ik ben benieuwd naar de reacties...

ALFRED : Ach, dat zal wel meevallen zeker. Vandaag de dag gaan er zoveel koppels uit elkaar.

AMANDINE : Dat is waar, chérie, maar niet als ze vijftig jaar getrouwd zijn en kleinkinderen hebben zoals wij.

ALFRED : Gaat ge u bedenken misschien?

AMANDINE : Maar nee, Alfred. Maar ze zullen er allemaal hun zeg over doen. En ons Helena zal zich weer bemoeien met ons zaken. Ge kent haar.

ALFRED : Amandine, mijn oogappel, trek u dat niet aan. We zijn oud en wijs genoeg om te doen en te laten wat we willen. We scheiden en daarmee basta.

(Alfred en Amandine omhelzen elkaar.)

AMANDINE : Goh, als ik u niet beter kende, ik zou u nog graag beginnen zien.

ALFRED : *(op een toon die min of meer verraadt dat dit niet al te ernstig is)* Dat is toch

zot hé, na al die jaren dat we elkaar haten als de pest en elkander de duvel hebben willen aandoen...

AMANDINE : Maak u geen zorgen, chérie. Ik ga absoluut van u weg.

ALFRED : Allé, dat is een pak van mijn hart. Kom we gaan boven iets drinken.

(Amandine gaat Alfred voor. Alfred slaat eens op Amandine haar achterste.)

AMANDINE : Allé, hou op, ouwe zot.

(Beiden af. Maar de deurbel gaat en ze keren terug op hun stappen.)

Scène 3

Winnie – Alfred – Amandine – Helena – Herman

ALFRED : Dat zal ons Helena zijn. Goh, die gaat verschieten. Ik ben op van de zenuwen.

(Amandine wil de deur opendoen, maar Winnie komt van boven.)

WINNIE : Dat zullen uw dochter en schoonzoon zijn zeker, mevrouw en meneer Van Mosselvelde?

AMANDINE : Dat weet ik niet hé, Winnie. Zie ik eruit alsof ik door deuren kan kijken misschien?

WINNIE : Bah, u hebt wel iets van zo'n halve heks die in haar vrije tijd in glazen bollen zit te loeren, mevrouw Mosselman.

AMANDINE : Wat?!

WINNIE : *(terwijl ze deur opent)* Ah, goedemiddag. Helena en hare ...

(Alfred en Amandine denken dat ze 'hare sul' zal zeggen en roepen tegelijk)

ALFRED + AMANDINE : Winnie!

WINNIE : *(Tot de schoonzoon, Herman. Ze schudt enthousiast zijn hand)* Ah, heet u

ook zo?

HERMAN : Hoe?

WINNIE : Awel, Winnie.

HERMAN : Nee nee, ik ben Herman. En dit is mijn vrouw Helena.

(De twee gaan onmiddellijk naar Alfred en Amandine. Ze behandelen hen overdreven bezorgd. Ze stellen al de onderstaande vragen na elkaar zonder Alfred en Amandine de kans te geven antwoord te geven)

HELENA : Is de reis goed verlopen, papa? Was het niet te lang in de auto zitten, mama?

HERMAN : Jullie zijn toch af en toe gestopt onderweg?

HELENA : Zeg niet dat we niet voorgesteld hadden om met ons mee te rijden hé, ma.

HERMAN : Pake, ge hebt toch niet te traag gereden want vrachtwagenchauffeurs kunnen daar niet tegen hé.

HELENA : Dan gaan ze in uw gat hangen. Hebt ge uw pillen genomen, make?

HERMAN : Zijn jullie niet te moe? Wilt ge niet wat op bed liggen?

AMANDINE + ALFRED : *(snel)* Ja, nee, ja om het anderhalf uur, ja dat is zo, nee, ja, nee en misschien.

HERMAN + HELENA : Wablief?

AMANDINE + ALFRED : Ja, nee, ja om het anderhalf uur, ja dat is zo, nee, ja, neen en misschien.

HELENA : *(alsof haar ouders haar niet kunnen horen)* Lap, daar heb je 't. Dement. Ze slaan eraf, er is een hoek af. Van 't lotje getikt. Ze draaien door! *(tot haar man)* ik heb het u gezegd hé, Herman.

HERMAN : Wat hebt ge mij gezegd, schat?

HELENA : Och nee, hij weet het niet meer. Wat heb ik u gezegd, Herman. Allé!

HERMAN : Maar, Helena, schat, gij zegt soms zo veel. Ik kan dat allemaal niet volgen.

WINNIE : U moet misschien een schriftje kopen en de belangrijkste dingen noteren.

HELENA : Bemoeit u niet, ... dingske.

WINNIE : Winnie. *(buigt en zegt alsof ze 't van buiten heeft geleerd)* Ik ben het komende weekend uw persoonlijke dienstster en sta 24 uur op 24 uur tot uw dienst. Behalve op zon- en feestdagen want dan moet ik naar ons ma. Als ik

mij enkele dagen niet laat zien, dan denkt ze dat er iets met mij gebeurd is.

ALFRED : En dan ligt ze op de bodem van het meer, hier wat verderop.

HELENA : Wat? *(weer tot Herman)* Ziet ge? 't Is erger dan ik dacht. *(Tot haar ouders, overdreven luid en duidelijk articulerend, als bij stokoude, dove mensen)* Ma, pa, ga wat liggen. Doet uw ogen wat toe. *(Ze duwt Alfred en Amandine in de richting van de linkse deur naar boven.)*

WINNIE : Wacht, mevrouw, ik zal dat doen. *(Duwt Alfred en Amandine nogal hardhandig door de deur)*

AMANDINE : *(terwijl ze naar boven gaat)* Maar zeg, houd uw handen eens thuis!

HELENA : Herman, ze zijn er erg aan toe, mijn ouders. We moeten het hun dit weekend voorstellen.

HERMAN : Wat?

HELENA : Herman, hebt gij Alzheimer? We moeten mijn ouders voorstellen om bij ons te komen wonen. Wat zeg ik, ze moeten bij ons komen wonen. Als we niet opletten, gebeurt er iets ergs met hen. Je hoort dat vaak: er valt een van de twee. De ene probeert de andere op te rapen. Die valt ook, en daar liggen ze dan: midden op de koude keukenvloer zonder een telefoon in de buurt. En hup, alle twee dood. Ik zou het mijzelf nooit of nooit vergeven. *(barst in tranen uit)*

HERMAN : Loopt ge nu niet iets te hard van stapel, schat?

HELENA : *(terug serieus)* Nee, Herman, ik weet wat ik zeg.

(De bel gaat.)

Wie zou dat zijn?

HERMAN : Misschien is dat uw tante Liliane en nonkel Jef. Gingen die ook niet komen?

WINNIE : *(komt van boven)* Nee, die zijn er al.

HELENA : Hoe? Waar zijn die dan?

WINNIE : Op hun kamer. Ze liggen op bed.

HERMAN : Ah, die doen al een dutje?

WINNIE : Nee, meneer Herman. Die liggen dan wel op bed, maar toen ik mijn oor tegen de deur legde, leek het of die twee aan keurturnen doen.

HELENA : Legt gij uw oor tegen de deur?

(Winnie opent de voordeur)

(tot Herman) Die legt haar oor tegen de deur.

HERMAN : Dan zal zij bij ons niet al te veel horen zeker?

(Herman krijgt een stomp van Helena)

Auw!

Scène 4

Winnie – Helena – Herman – Sien - Stef

WINNIE : Goedemiddag, welkom in Villa Vanilla.

(maar de twee jonge mensen aan de deur – de kleindochter van Alfred en Amandine en dochter van Helena en Herman, en haar vriendje – staan te kussen en horen of zien haar niet)

HELENA : *(tot Stef)* Zeg, opgedraaide snotneus, wilt gij ons dochter wel eens met rust laten?

(Maar de twee gaan door...)

Stef, hou u in. Er zijn hier kinderen in huis.

HERMAN : Kinderen? Wie?

HELENA : Ons ma en onze pa. Die zijn kinds aan het worden. Dat is hetzelfde. *(tot de twee aan de deur)* Wilt ge nu alle twee eens stoppen!

HERMAN : Die krijgt ge met geen stokken uit elkaar, schatke.

WINNIE : Wacht, ge moet dat zo doen. *(tot Stef en Sien)* uw kamer is de linkse deur, trap op en dan de achterste deur rechts.

(Onmiddellijk stoppen de twee met kussen en gaan, hand in hand, in één rechte lijn naar de linkse deur. Hun koffers laten ze in de deuropening staan. Als ze bijna af zijn, grijpt Helena in. Ze neemt de twee bij een arm en trekt hen terug de woonkamer in.)

HELENA : Zeg, tortelduiven. Zouden jullie ons eerst niet eens fatsoenlijk goedendag zeggen?

STEF + SIEN : Fatsoenlijk goedendag. *(Onmiddellijk willen ze weggaan.)*

HELENA : Ah, potverdikke. Blijf hier, zeg ik u!

(De twee doen, tegen hun zin, wat Helena zegt.)

SIEN : Allé, zeg snel wat ge te zeggen hebt en laat ons dan naar boven gaan want wij zijn moe van de reis. *(ze stompt Stef aan, alsof het zo afgesproken is)*

STEF : *(wrijft zich demonstratief over het voorhoofd en blaast)* Ja, amai!

HELENA : Houd uwe mond, Stef. Gij hebt een slechte invloed op ons brave dochter.

STEF : Zo braaf is zij niet, hoor, madame Van Mosselvelde. Als ge moest weten wat die allemaal met mij...

HELENA : Ik wil het niet weten!

SIEN : Ach ma, ge zijt toch ook ooit jong geweest zeker?

STEF : *(grappig tegen Sien)* Ja, ooit, lang, lang geleden toen er nog dino's over straat liepen...

(Sien stompt tegen zijn arm)

HELENA : Ja, wij zijn ooit jong geweest, maar wij kenden ons manieren en stonden niet te vrijen waar alleman op stond te kijken.

HERMAN : Allé, schat, wie heeft er hier alzheimer, weet ge niet meer toen we daar in den openlucht, gij met uwe rok omhoog, op 't plein aan de kerk aan het...

HELENA : Herman, houd uwe wafel. Kom, wij gaan ook onze kamer eens opzoeken.

WINNIE : *(tot Stef en Sien)* Ge hebt hen precies op ideeën gebracht?